

Goldstein Imre

Central Park-i ősz

*Meztelen fák a soron
Fejükön zörgő fészkek
Jeges karú tűzrubájú
Megdermedt zenészek
Emlékszem:
Ott így osont az ősz*

*Meredt tócsák homály tükrén
Már baldoklik a nap
Késett golyák búznak fürgén
A fátyult ég alatt
Emlékszem:
Ott így osont az ősz*

*Meztelen fák a Park-ban
Torpant bús gyászmenet
(Tán elkínzott hadsereg)
Más szót más dalt temet
Állok és
Emlékezem*

(1958)

Tavaszi szél

*Jaj, merről fúj a tavaszi szél
Suttog fütyöl de miről beszél
Agyunk borzolja emleget
Téged vagy talán engemet
(Zöldül-e már a Margitsziget?)*

(1957)

Húsz évesek

*Pecsételt békében születünk
Vihart hozó vésszes csendben
Félelmet szívtunk anyánkból
Ólomkatonáinkat bebívták
Pince volt a játszóterünk
Bab a vitaminunk
Szemünk riadt, bunyorgat a szépre
(Kik a rosszak, kik a jók?)
Álmunkat lefűjták a légiriadók
Nem voltunk sohasem gyerekek
Bombatölcsérben nőtt
Köszvényét rágott belénk '45*

*Hazatért apáink kergültek féltek
Égre nem néztek
A tanár úr kényszerzubbonyos
És keskeny az iskola
Ottthon rejtett zugban
Forgott a biblia
Örömünk mint édes méreg
Szerelmünk kesernyés tompa fáj
Féltünk féltük egymást
Megtanultunk hangosan ballgatni
Mást akartunk de meneteltünk
Felvonultunk de mást reméltünk*

*Mikor a zsarnok bronzfeje koppant
S tavasz fütyült az elborított őszbe
Roppant hadak lódultak merészen előre
Férfiszívvel gyermekkarral
Remegő térdekkkel nőttünk volna
Mi is a világ fölé, de jaj, embermódra
Testvér testvért kaszabolt
Tótágas akasztófákról elrabolt
Éveink csorogtak le
Életünk a kanálisba folyt
A barrikád mögött
Most ordíthatsz Jónás, a bálna kiköpött*

*Én ordítok itt künn, a kétszer elvetélt
A gyenge gyökerű, a tankkal
Felzántott, a beéretlen.
Elég! Eleget temettem
A Klauzál-téren.
A meredt lábakat
Hitembe göngyöltem
S maradtam (újra) egyedül, meztelen.
Mégse mentem a Dunának
(Hol fél családomb lyukas fejjel lebegett el)
Hanem a határnak
(Se faág nem gátolt, se járőr fegyverrel)*

*Nem az ország, mi szakadtunk szét
(Átkaimnak se vége se bossza
De mind, mind fejemre hull vissza)
Hungáriából jöttünk
Mesterségünk címere... ismeretlen
Csak szédelgünk sebzetten
Idő az orvosunk de
Most azt is elveszik és
A holdba repülnek vele
Hová húsz évesek
Győztesek/Vesztesek*

(1958. november 9.)